

[P. E. Eriksen.]

have set dagens lys, men vi må så håbe, når den nu kommer i gang, at den også tager fat på arbejdet.

Med den opfordring, som vi har rettet til den højtærede socialminister om nedsættelse af en kommission til at forberede en ny socialreform, har vi gerne villet pege på den udvikling, der er foregået på vort samfunds sociale område. Sten på sten er lagt ind i muren for at udbygge og opbygge vort socialvæsen, forsørgsloven, revalideringsloven, invalide- og folkepension, fuld folkepension, arbejdsanvisning o. s. v.

Disse sociale ordninger har været kendt i lange tider gennem reformerne i slutningen af forrige århundrede, ved speciallove i årene op til 1933, hvor K. K. Steinckes socialreform kom med en udbygning af lovgivningen med mere end 50 lovforslag, der stammede fra forskellige trin forud; herfra har man igen bygget ovenpå uden virkelig at koordinere, og det er dér, vi gerne vil sætte ind.

Lovgivningen har været delt op, problemerne er taget enkeltvis frem, og de er løst uden hensyn til bl. a. de administrative forhold. Administrationen er blevet omfangsrig med de mange systemer, der hver har virket og virker godt på sit felt uden nøjere kontakt og fælles udbygning, således at ensartede trangstilfælde er udsat for at blive behandlet forskelligt økonomisk og tidsmæssigt, samt at opkrævningen af bidraget og udbetalingen af understøttelserne, henvisningen til behandling og beskæftigelse foregår spredt på mange kontorer, og jeg nævner kommunekontorer, arbejdsløsheds-kasser, sygekasser, revalideringscentre, arbejdsanvisningen, ulykkesforsikringen o. s. v., forskellige former for sundhedsvæsen for at pege på dele af systemet.

Denne deling kan ikke undgå at øge og fordyre administrationen. Jeg kan måske i den forbindelse pege på selve administrationsudgifterne i forhold til de sociale budgetter; her viser det sig, at vore udgifter procentvis ligger væsentligt over; hvad der er tilfældet i vore nordiske nabolande, mest måske på forsikringsområdet, på forsikringsafsnittet. Dette kan også vanskeliggøre den fornødne kontakt mellem revalideringssektoren og understøttelsessektoren.

Hvis vi derfor forenkler og koncentrerer

systemet, får vi da ikke bedre muligheder for at øge omfanget og effektiviteten af den egentlige sociale hjælp på alle fronter? Det må være i samfundets interesse, at arbejdet forbindes mellem statslige, kommunale og private sociale institutioner. Fra det møde, som vore socialrådgivere, de ansatte i den sociale administration, lægerne m. fl., holdt på Hindsgavl i efteråret, blev der tydeligt givet udtryk for tilsvarende tanker. På dette møde var det, at ordet familiebehandling blev anvendt.

Når familien bliver kastet ind i drøftelsen på den måde, føler vi vel alle spændvidden af de opgaver, det fører med sig, og at det kræver sin løsning i fællesskab; derfor er det også forslagsstillernes ønske, at det fællesskab, der i de senere år har været her i det høje ting om løsningen af sociale og sundhedsmæssige opgaver, må fortsætte, og det forstår jeg også fuldt ud er den højtærede socialministers tanke. Det fører videre til vore sociale myndigheder, der må arbejde gennem fællesskab og med kendskab til hinandens virke. Vi må indrette vort sociale system således, at det er den enkelte og den enkeltes problemer, der er det afgørende.

Det drejer sig om at støtte, at forebygge, at behandle, at revalidere og at pleje. At støtte ved at søge at skabe denne grundsikring, det skal jeg vende tilbage til — den højtærede socialminister var også inde på det. Det er at spænde et sikkerhedsnet ud under den enkelte. At skabe forebyggende foranstaltninger, støtteordninger, indpasning af bl. a. børne- og ungdomsinstitutioner. Ja, vi kan måske føre tanken videre med socialt sigte og føre hele vort trafikproblem, boligspørgsmål, uddannelse ind i det, fordi vi derved også kan forebygge socialt. Behandle gennem vort sygehusvæsen ved specialer gennem de centre, som vi på den måde kan skabe, de mennesker, der på en eller anden måde er ramt. Gennem revalidering at genindføre mennesker i erhvervslivet, give dem fornyede muligheder, skabe en omskoling for dem. Endvidere pleje sengeliggende, bevægelseshæmmede og ældre medmennesker. Jeg kan henvise til de love, vi lige har vedtaget i det høje ting for et øjeblik siden. Vore sindslidendes og åndssvages forhold var den højtærede socialminister også inde på. Det står vi helt